

Jukka Pohjolan-Pirhosen saarna 2. adventtisunnuntaina 10.12. Keravan kirkossa

EVANKELIUMI

Kun fariseukset kysyivät Jeesukselta, milloin Jumalan valtakunta tulee, hän vastasi: "Ei Jumalan valtakunta tule niin, että sen tulemista voidaan tarkkailla. Eikä voida sanoa: 'Se on täällä', tai: 'Se on tuolla.' Katsokaa: Jumalan valtakunta on teidän keskellänne."

Opetuslapsilleen hän sanoi:

"Tulee aika, jolloin te toivotte näkevänne edes yhden Ihmisen Pojan päivän mutta ette saa nähdä. Teille sanotaan silloin: 'Hän on tuolla', ja: 'Hän on täällä', mutta älkää lähtekö minnekään, älkää juosko perässä. Sillä niin kuin salama välähtää ja valaisee taivaan äärestä ääreen, niin on Ihmisen Poika oleva ilmestymisensä päivänä." Luuk. 17: 20–24

SAARNA

Ensimmäisen adventtisunnuntain juhla on nyt vaihtunut paastoon ja odotukseen. Viikon takaisen messun aiheena oli *Kuninkaasi tulee nöyränä*. Kristuksen maanpäällinen tehtävä ei ollut hallita kuin kuningas kaikessa loistossaan vaan päinvastainen. Jeesus syntyi ihmiseksi. Jesajan kirjan profetian mukaisesti *hän otti orjan muodon, hän oli kipujen mies, sairauden tuttava, joka kantoi meidän kipumme ja otti taaksekseen meidän sairautemme. Hän kärsi rangaistuksen, jotta meillä olisi rauha, hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet*. Siksi me jälleen uuden kirkkovuoden alussa olemme vastaanottaneet hänet Hoosianna-huudoin: *Herra auta, pelasta*.

Tämän sunnuntain näkökulma on toisenlainen: *Kuninkaasi tulee kunniassa*. Valmistautuessamme adventtiaikana viettämään Kristuksen syntymäjuhlaa katsomme niin taaksepäin kuin myös kauas eteenpäin. Emme odota vain jokavuotista jouluvierasta, vaan Jumalan valtakunnan murtautumista kerran koko täyteydessään ja kirkkaudessaan. Vielä koittaa aika, jolloin kaikki vajavuus, kärsimys ja kuolema on ohi ja Kristuksen mukanaan tuoma taivaallinen todellisuus saa vallan. Tämä oli varsinkin varhaisille kristityille aivan elintärkeä asia. Vainojen keskellä se antoi toivoa ja lohdutusta. Siihen lupaukseen ovat tarrautuneet kaikki sotien ja katastrofien koettelemat ihmiset, kaikki ne, joiden elämä ja haaveet ovat murskautuneet eikä elämänhallintaan löydy enää eväitä. Tarvitsemme matkamme varrella usein lupautusta ja muistutusta toisesta todellisuudesta, näkymättömästä ja tuonpuoleisesta. Se todellisuus ei avaudu järkeilyn ja päättelyn kautta eikä se avaudu sille, joka elämänarvot ovat sidottuja omaan menestymiseen, lahjakkuuteen tai

omistamiseen. Jumalan valtakunnan todellisuus avautuu niille, jotka kuulevat ja vastaanottavat Jeesuksen sanat: *"Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon."* Mt 11:28. Vuorisaarnassaan hän puhuttelee autuaiksi eli onniteltaviksi kaikkia murheellisia, kärsivällisiä ja hengessään köyhiä, sillä heidän on taivasten valtakunta, he saavat lohdutuksen, he perivät maan.

Tämän päiväisessä evankeliumissa fariseukset kysyivät Jeesukselta, milloin Jumalan valtakunta tulee. Tällainen kysymys oli ja on varsin inhimillinen ja ymmärrettävä. Siihen saattoi liittyä Jeesuksen aikalaisten voimakas toive siitä, että Jumala vapauttaisi kansan Rooman miehitysvallasta ja palauttaisi sen, mitä joskus oli ollut. Tämän kaltainen pyyntö löytyy myös tämän päivän psalmitekstistä: *Jumala, Herra Sebaot, auta meidät ennallemme, anna meidän nähdä kasvojesi valo, niin me pelastumme.* Ps. 80:20. Psalmirukoilija ei malta olla kuitenkaan puuttumatta Jumalan työhön ja oikeudenmukaisuuteen ohjeistaessaan Jumalaa murskaamaan viholliset, ne, jotka ovat Jumalan istuttaman taimen polttaneet ja pirstoneet. Jumala olemukseen kuuluu toki oikeudenmukaisuus, mutta Hän on myös jokaista luomaansa ihmistä rakastava isä.

Jumalan valtakunta ei Jeesuksen mukaan toteudu niin, että sen tulemistä voidaan tarkkailla tai että sen tunnusmerkkejä etsitään milloin mistäkin. Hän sanoo: *Katsokaa, Jumalan valtakunta on teidän keskellänne.* Se tarkoittaa sitä, että tämä valtakunta oli jo läsnä ja nähtävissä Jeesuksen persoonassa ja toiminnassa. Näin ilmaistuna sen on täytynyt olla Jeesuksen arvostelijoille vaikeasti nieltävä asia. Mikä Jeesuksessa, syntisten ystävässä, voisi olla jumalallista? Missä on hänen kuninkuutensa? Miten hän voisi tuoda vapauden? Kristillinen kirkko katsoo asioita toisin, uskon silmin. Jeesuksessa on jumalallista juuri se, että hän on syntisten ystävä. Jumalan teot tulevat näkyviin ristin rakkaudessa, alhaisuudessa, heikkoudessa ja tuskassa.

Kyseinen raamatunjae *Jumalan valtakunta on teidän keskellänne* voidaan kääntää ja ymmärtää myös näin: *Jumalan valtakunta on sisäisesti teissä*, tai niin kuin edellisessä raamatunkäännöksessä ilmaistiin: *sisällisesti teissä*. Siihen tulkintaan löytyy myös perusteita, sillä Jeesus puhuu eri yhteyksissä näkyvästä ja näkymättömästä, ulkoisesta ja sisäisestä maailmasta. Näin ollen Jumalan valtakunta olisi ikään kuin mielentila, joka pitää löytää eikä niinkään paikka, johon mennään. Tuntuu kuitenkin mahdottomalta ajatukselta, että Jeesus olisi sanonut juuri fariseuksille, että Jumalan valtakunta on sisäisesti heissä.

Ihmisen Pojan tulemisesta ja lopun ajoista Jeesus taas puhuu vain opetuslapsilleen, ikään kuin irrallaan edellisestä. Siitäkin Jeesus opettaa, ettei kukaan voi tietää aikaa eikä hetkeä. Jeesus itse eli lopunajan odotuksessa ja antoi ymmärtää, että opetuslasten vielä eläessä oli kaikki tämä tapahtuva. Hänkään ei siis tiennyt hetkeä eikä sitä tarvitse hänen seuraajiansakaan tietää. Lopun

ajat ovat askarruttaneet ihmismieliä kautta historian. Lopun ajoilla ja kadotuksella on myös peloteltu herkkiä sieluja ja niiden avulla on voitu hallita ja manipuloida ihmisiä tekemään uskonratkaisuja tai radikaaleja muutoksia elämään. Ihmisen tulee tietenkin muistaa ja hyväksyä elämän rajallisuus ja kuoleman todellisuus. lankaikkisen kuoleman pelko johti esimerkiksi Martti Lutherin suuriin ja vapauttaviin löytöihin: Jumala vanhurskauttaa syntisen ihmisen yksin Kristuksen tähden. Reformaation kirkko löysi uudella tavalla Jumalan armon ja kristityn vapauden.

Mutta onko ihmisen polttavin kysymys tänä päivänä sama kuin nuorella Lutherilla: miten pelastun. Ehkä tänään kysymme, miten löydän elämäni mielekkyyden ja tarkoituksen, miten selviän päivästä toiseen, miten jaksan sairaana, työttömänä, jätettynä tai unohtettuna, mistä löytäisin edes vähän hyväksyntää ja rakkautta. Jos sanomme, että nämä eivät ole pelastuksen rinnalla olennaisia ja tärkeitä kysymyksiä, niin samalla kiellämme ja unohtamme ihmisen perustarpeet kokevana ja tuntevana ihmisenä. Jeesus osasi kysyä: *mitä sinä tahdot, että minä sinulle tekisin.*

Tämä adventtisunnuntai haluaa vakuuttaa meille, että Jumalan valtakunta on jo tullut keskellemme Jeesuksessa ja me olemme yhä osallisia tästä valtakunnasta, Kristuksen kirkosta. Kirkko on ehkä monissa asioissa puutteellinen ja omastakin syystä joskus kadottanut lähteen, mutta vajavaisena ja hauraanakin se on yhä Kristuksen kirkko. Tuon kirkon jäsenenä, etsivinä ja haavoittuneina, me kuulumme Kristukselle. Kristus tuli tuomaan rauhan ihmisen sydämeen. Tätä rauhaa me kipeästi tarvitsemme ja sitä me saamme pyytää elämäämme niin adventtina, jouluna kuin elämämme kaikkina päivinä.

Laulu: Sinä olet alku ja loppu

Sinä olet alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen. Sinulle on annettu valta yli kaikkien valtojen. Sinä olit ennen kuin synnyimmeäkään, tiedät kaikki tiemme ja matkamme pään. Sinä olet alku ja loppu, Jeesus, Herramme ihmeellinen.

Kuka pystyisi vastaamaan, kuka mittaisi milloinkaan, kuinka syvä ja suunnaton Sinun armosi, Jeesus, on? Silloin vahvakin vaikenee, silloin kuurokin kuuntelee, kun saa Jumalan aavistaa, kun Henki koskettaa, taivaan tuntea saa.

Sinä olet alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen. Sinulle on annettu valta yli kaikkien valtojen. Sinä olit ennen kuin synnyimmeäkään, tiedät kaikki tiemme ja matkamme pään. Sinä olet alku ja loppu, Jeesus, Herramme ihmeellinen.

Kuinka luoksesi kaipaankaan, milloin kasvosi nähdä saan? Suuren sydämen lyönnitkin kunpa kuulisin kirikkaammin! Kerran aamuski aukeaa, kerran valosi valloittaa. Luona ikuisen istuimen saan laulaa riemuiten kanssa enkeleiden.

Sinä olet alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen. Sinulle on annettu valta yli kaikkien valtojen. Sinä olit ennen kuin synnyimmeäkään, tiedät kaikki tiemme ja matkamme pään. Sinä olet alku ja loppu, Jeesus, Herramme ihmeellinen.

- Pekka Simojoki-